

Pan Václav Koplík se narodil ve slovácké vesničce Ratíškovice, kde dosud strávil převážnou část svého života. Pochází ze 6 sourozenců a velmi rád vzpomíná na své dětství, kdy získal zalíbení v četbě dobrodružných knih.

4:44-5:08

„Sehnat knížku o Vinnetuovi nebo ty Mayovky, indiánky bylo těžké, ten náš tatík si to nekde sehnal a nás bylo třeba aj šest nebo deset v tej světnici a předčítával nám je, takže od malička odkojený Mayovkama, Verneovkama a takovýma všelijakýma dobrodružnýma knížkama“

V 50. letech byly oficiálně zakázány všechny poutě a náboženské slavnosti, po roce 1968 se začaly poutě postupně obnovovat, ale stále byly pod silným státním dohledem.

10:50 – 11:19

„V Ratíškovících byla po tem šedesátémosmém znovu založena Lidová strana, tak sa dělal třeba zájezd do Olomúca na Svatý kopeček, ale jako účel cesty sa tam dopsala návštěva zoologické zahrady. Ovšem takový nejaký příčinlivý pan řidič

11:21-11:52

„Neměl nic jiného na prácu, než v pondělí nameldovat na dispečink, že sa nebylo v zoologickej zahradě, ale bylo sa na púti na Svatém Kopečku. Čili otec jako vedoucí toho zájezdu a tej Lidovej strany, byl potom pozvaný na okres na kobereček a notně tepán za to, jak je možné, jak si mohli dovolit, že vůbec, že vůbec jsme v tem kostele byli.“

V srpnu roku 1968 došlo k invazi vojsk Varšavské smlouvy.

27:22- 27:41

„Já si myslím, že to byl naprostý šok, jako jak bylo předtím to jednání, tak jako jsme to tak trochu s obavama, co po nás furt chcete, šak my tady nic, my sa nechceme trhnout, my chceme zostat s vama pro nás to byl absolutní šok.

24:35-25:04

„Takový jakýsi, po čtvrté hodině, mezi čtvrtou a pátou hodinou byly jakési divné zvuky, co sa to děje, kde sa to děje a vlastně oni patrně, jak bych řekl tak nějak, od Bratislavy z tej strany směrem na Brno létaly ty andule. To byly ty dvaadvacítky a bylo to naložené jednak výsadbářama a jednak zbrojním materiálem, tak jsme na to hleděli jak hlupý a potom teprů jsme si pouštěli rádio, televizu a hnedkaj jsme věděli.

25:08-25:31

Bylo to hrozné, pochopitelně, že jsem v nejakých 23 rokách byl členem stávkového výboru, a protestovali jsme a nadávali jsme a já nevím, co všecko ostatního a bylo to. Prostě v tu ranu Rusy u nás ztratili veškerý kredit.

Jak se vlastně stavěl komunistický režim k těm, kteří invazi vojsk Varšavské smlouvy odsuzovali a odmítli podepsat takzvaný souhlas se vstupem vojsk do Československa? Jedním z těch, kteří souhlas nepodepsali byl i známý pana Václava.

29:35 – 29:58

Byl to velice chytrý, vzdělaný člověk a zjistil jsem, že to byl bývalý náměstek skláren dubňanských, který dopadl tak, že nepodepsal takzvaný souhlas se vstupem vojsk, no tak dopadl tak daleko, že jeho nesměla zaměstnat žádná fabrika na okresy Hodonín.

Komunisté zakládali své strany i v menších vesnicích, učinili tak i v Ratíškovících. Když potom hledali vhodné osoby do své strany, nejednou si vyhlédli i pana Václava.

26:26-27:07

Zajímavé je, já jsem o tem nikdy nevěděl a potom jsem sa dozvěděl, že asi pětkrát byl na mňa dělaný dotaz, na nějakú buňku komunistů v Ratíškovících, že jednak na vojně a jednak dokonca aj na tých montážách, že jsem byl vyhlédnutý jako typ, který by mohl splňovat nejaké předpoklady pro komunistů a měl jsem tam jednu kolonku, která potom všecko vyřešila – otázka náboženství a tím bylo jasné, že se mnů nic neudělajů, že člověk katolík nebo věřící, takového oni nepotřebovali.